

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 5. årgang. ISSN: 2446-0079

[Hvem er det, der skriver?](#)

[Forfattere i Den smalle bog](#)

[Læs Den smalle bog fast](#)

[Kontakt og kolofon](#)

Le Guins Manifest

URSULA K. LE GUIN
"BÆREPOSETEORIEN OM
FIKTION" Oversat af Karsten Sand
Iversen Forlaget Virkelig og
Laboratorium for Æstetik og Økologi
1...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden andre litterære læsninger, klummer, skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Links til digitale tidsskrifter mm.

- [The Lit Hub - The Best Of The Literary Internet](#)
- [The Public Domain Review](#)

Steinbeck-tema i Den smalle bog

- [Læs Egil Hvid-Olsens introduktioner til ni af hovedværkerne](#)

søndag den 12. juli 2020

Tabula rasa - eller Shaker Loops

Søren R. Fauth har skrevet et hårdt, men mest af alt nænsomt episk digt. Bogen er som en tavle, der viskes ren – eller som en sløjfe bundet med rystende hænder.

Søren R. Fauth
Moloch – en fortælling om mit raseri
244 sider, 300 kr.
Forlaget Vandkunsten

Anmeldt af Jens Carl Sanderhoff

Det hænder
at jeg skriger af raseri
alt for ofte hænder det
at jeg råber min fortvivlelse ud
for et øjeblik siden
da jeg spildte te på mit skrivebord
skreg jeg

Sådan åbner Søren Fauth sin fortælling om raseri, Moloch, som i glimt er et digt, frit og meningsetablerende, men som først og fremmest er en genansøgning om adgang til virkeligheden, for hvad er vi, når vi mister, og hvordan bliver vi til (eller genskabes), når det vi mister er indhold? Fauth har som udgangspunkt for langdigtet Moloch mistet sin elskede, men i virkeligheden er det noget andet, der plager ham mest, og det vender jeg tilbage til senere i denne anmeldelse, for i udgangspunktet vil jeg dvæle lidt ved Fauths helt særlige måde at skrive på.

Søren R. Fauth har skrevet tre digtbøger forud for denne, og lige fra begyndelsen, i debuten Universet er slidt, har der været en særlig tone af prunkløs, repetitiv dagligdag, en snurrende motor, der så bliver 'forstyrret' af forskellige anormaliteter; de menneskelige vilkår, erfaringer med filosofi, indsigt i historie og sprog, en optagethed af paradokser mellem hverdag og stræben efter indsigt og forståelse. Det giver indimellem

barokke og lynende billeder, og det skaber et fundament, hvorpå en grundtvivl anbringes. I Moloch er Fauth nærmest ude ved kanten af det, denne metode kan.

Et kort handlingsrids over langdigtet Moloch kunne være; mand tænker tilbage på den tabte kærlighed. Med 'tænker' mener jeg selvfølgelig skriver en erindring frem, en jungle af erkendelsesøjeblikke, der selvfølgelig må være fiktion, når det handler om det levede liv, for blot et kvarter i ethvert menneskes liv svarer i detaljer og glidende associationer til et livsværk. Ingen lever et tomt liv, selvom mange føler det. Og hvad er det så, der alligevel gør os i stand til at føle et tab? Det er noget af det, Fauth undersøger, og han bruger velvilligt, eller vrangvilligt, eller vanvittigt vildt af sig selv til formålet. Digtet er inddelt i tre afsnit, der meget

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address...

Få en mail når Den smalle bog udkommer

Email address...

Op bag månens ansigt

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address...

Slå op i Den smalle bog

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2020 (25)
  - ▼ juli (4)
    - [Afdæmpet, men bestemt feminisme](#)
    - [Tabula rasa - eller Shaker Loops](#)
    - [Op bag månens ansigt](#)
    - [Børn på flugt](#)
  - juni (5)
  - maj (3)
  - april (2)
  - marts (4)
  - februar (3)
  - januar (4)
- 2019 (49)
- 2018 (43)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

sygeliggørende hedder; Patologier o, 01 og sidste del Palliativer o. Det siger derfor sig selv, at det ikke er en lykkelig lystvandring gennem livet, vi skal ud på, nej, det er en hård cykeltur op ad den værste stigning, man overhovedet kan forestille sig i kærlighedens etapeløb. Af de nu i alt fire digtsamlinger fra Fauth har de tre samme ramme, samme motor og samme ornamentationsteknik. Det er derfor, jeg lidt morsomt under overskriften til anmeldelsen har tilføjet titlen på en kendt, minimalistisk komposition fra den amerikanske skole. John Adams skrev oprindeligt værket i 1978, så Fauth og Shaker Loops er nogenlunde lige gamle. Det var et gedigent sidespring, men der er en mening med galskaben, og det kommer jeg også tilbage til.

Patologier o

Første del af digtet indledes med tabet af te. Det sker i det fortællende nu. Helt konkret hælder Fauth te (med mælk og honning) ud over et eksemplar af Schopenhauers Verden som vilje og forestilling, som han har liggende på sit skrivebord, og så er vi ligesom i gang. Schopenhauers filosofihistoriske hjørnestein har Fauth oversat, og derfor bliver bogen, nu overhældt med te, honning og mælk, et billede, der får ekstra styrke, når man hen ad vejen får fortalt, at den periode af Fauths liv, hvor arbejdet med Schopenhauer stod på, var en lykkeligere tid. Det er i Tønder, at begyndelsen på Alvoren (eller enden på uskylden) indtræffer, og i springende glimt fra det skrivende nu og ned gennem en fælles historie med kvinden – med U, som hun lakonisk i digtet er blevet til – nærmer vi os forklaringen, samtidig med at vi også ved, hvad det ender med.

Fauths raseri bringer ham ud af fatning. Sådant har det været det meste af livet, må vi forstå, når et barndomsbillede pludselig træder ind og fortæller om en næve, der skånselsløst bankes i bordet igen og igen, i kroppen igen og igen, i hovedet igen og igen. Det eneste der lindrer smerten, der udløser raseriet, er at cykle, så store dele af digtet foregår på to hjul og i al slags vejr. Her slider Fauth det værste ubehag ved livet af sig. Men også kunsten, litteraturen og især musikken kan dulme, og vi får flere smukke erindringsbilleder af musikoplevelser, som fx mødet med Bruckners 6. Symfoni og Elgars Cellokoncert, og ikke sjældent lyttes der til forskellige former for popmusik, mest hældende til den elitære side, når Fauth bevæger sig rundt i verden. Bøger bliver nævnt i flæng, og arbejdet med bøger som livliner og håb. Men det er ikke nok. Vreden er der hele tiden, og den kaldes Moloch, og den æder lidt af digteren hele tiden.

Moloch spiser mig
igen og igen
kaster mig op hver dag
monstret kommer til mig om natten
kommer til mig om dagen
i toget
i bilen
kommer til mig i armene på min elskede
når jeg ser på mine børn
ved Lago di Como
i nærheden af Firenze
kommer til mig i en spansk bjerglandsby
finder mig overalt
driver mig til vanvid

overalt

(side 13)

Det er mest i anden del, at Moloch bliver en figur for raseriet. I første del møder vi Moloch i begyndelsen, og så forsvinder figuren ned i substansen, mens vi ser ægteskabet, kærligheden og tilværelsen gå lidt og meget i stykker. Det er trist og hårdt at læse, hvis man kender erfaringen, og gør man det, ved man, at Fauth ikke lyver. At miste kærligheden er ingen dårlig undskyldning for at skrive et digt – det er kernen i eksistensen, det handler om, og det er i virkeligheden dét, der er Fauths ærinde. Derfor er Moloch ikke, som det måske umiddelbart kunne synes, et privat digt, for Fauth får vendt sproget mod sig selv, og får det til at virke som et mikroskop, hvorunder han undersøger (bogstav for bogstav), hvad der skal til, for at beskrive en sindstilstand. Det er gavmildt og altruistisk.

Patologier o 1

Anden del foregår overvejende i Spanien, og her forsøger Fauth at finde en udgang på affæren (om jeg så må sige), opsøger vertikaliteten, som han skriver, for i et sidste forsøg at nå himlen og at hele sårene, men det ville være løgn at sige, at det lykkes – og dog. Noget sker dernede, hvor ensomheden og de mange cykelture i et vildere og mere eksotisk landskab presser digteren til sit yderste, som langsomt bliver til et overblik. Hele

Den lille bogs stofgrupper.
"Lyrik", "Prosa" og "Essay" er
originaltekster

- antologi (1)
- boganmeldelse (65)
- dagbøger (1)
- digtsamling (22)
- En litterær refleksion (5)
- essay (4)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (9)
- klassikerlæsning (12)
- kortroman (2)
- kunstbog (6)
- lyrik (3)
- noveller (3)
- prosa (5)
- prosadigt (2)
- roman (14)

Sidevisninger i alt

115,969

digtet igennem, altså også første og sidste del, kører denne sekvens-repetition, der i høj grad giver digtsamlingen mindelser om værket Shaker Loops, for det hele synes at stå stille, mens det samtidig bevæger sig. Der skiftes mellem tider (også dette gælder for de andre dele), men her især sættes det i scene. I tekstdele, der indskudt på siden indikerer en ubeskrevet halvdel, får vi glimt af det tabte. Stykkerne viser udsnit af det, digteren har tabt. Lykkelige oplevelser af alle slags, alle kategorier, hvor nærværet med U og deres fællesskab ridses op for at minde sig selv (og os, læserne) om, at noget er ægte, noget var ægte, men nu er det væk. Det giver selvfølgelig også ilt til monstret Moloch, som for alvor træder i karakter.

alt det
forfra en gang til
selvforagten
end ikke hamrende hagl fra himlen
tusindvis på få sekunder
kan standse den afskyelige film
uafbrudt hjemsøgt af den skræmmende fornemmelse af
at jeg er for fej til at mande mig op
trække den afgørende streg i sandet og finde min egen vej
gennem livet
har jeg overhovedet en grænse?
(side 162)

Hele vejen gennem digtet er der også digressioner og direkte forbindelser til de andre digtsamlinger af Fauth. Det hele er i virkeligheden hårdt flettet sammen, og selvfølgelig er det dét, for det er virkeligheden Fauth skriver på. Indimellem lettere omskrevet, som når det på side 150 pludselig hedder 'på Saturn findes fortiden ikke', eller de mange genbesøg i temaer fra Digt om Døden, og her måske især til søsterens død snarere end farens forestående. Hun mangler nu. Hun er et tab, der kan måle sig med dét, digteren står i, og derfor savner han hende. Det har noget klassisk græsk tragedie over sig, noget der ligner et episk sørgedigt, og det kræver mod at skrive sådan i et landskab af litteratur, som i høj grad har vendt ryggen til klassisk patos.

Moloch kommer nu ud som en sygelig vrede rettet mod ham, som digteren i sin desperation anklager for at have ødelagt alt. Der er voldsomme voldsfantasier og billeder af lemlæstelse og død, men det virker også sørgeligt, for som i ovenstående citat (side 162) ved Fauth godt, at han ikke er i stand til at udføre noget af det, han tænker. Det overblik, som opholdet i Spanien (hen ad vejen; på cykel gennem landsbyer og op og ned af bjerge) giver ham, er et nyt blik på sig selv.

Jeg agter ikke at fragte lasten
som løber blysvært i mit blod
med over til den genstandsløse kærlighed
den som intet binder
bare det at være verden og kun verden
altid kun at bøje sig mod den
at have verden i hvert blik

liljen på marken
du ved
fuglen under himlen
du ved
myren i skyggen af et mandeltræ

så let af død
at jeg aldrig igen skal vende mig om
(side 204)

Spanien gør forskellen. Eller cykelturene i Spanien gør forskellen. Eller de vilde tankerækker, der presser sig ud under en andalusisk himmel, gør forskellen. Der er flugten, som den skyldige tager, og så er der underflugten, som digteren vælger. Et vidunderligt svæv gennem eksistensens knaldhårde vilkår; højt oppe i sprogets himmel får Fauth øje på sig selv, dybt under sig i færd med at besejre tabet. Det er det, et kunstværk kan; besejre tabet, stirre tilbage på døden!

Palliativer o

Tredje del er kort, og Moloch er væk. Moloch slutter, hvor den begyndte. Fauth skriver, at han skriver det, vi læser, og inde i midten af slutningen er den sidste slappe lussing fra vreden; en samtale med den mand, som ødelagde det liv, Fauth havde – eller er det en samtale? Det er en del af digtet, og derfor bliver det først og fremmest en kontrakt mellem Fauth og læseren; tror vi på, at det var sådan, det skete? Er vreden under fuld

kontrol? Nej, selvfølgelig er den ikke det, men der er alligevel sket noget. De ledsagende kommentarer afslører, at Fauth faktisk er kommet rundt om dybet, har efterladt sin Moloch i Spanien, og nu er fokus på det, der venter forude. Han skriver på sin nye bog (og det er ikke den, vi sidder med, Moloch, som vi læser i); Tretten dødstableauer er titlen, og så listigt kan man rykke ved det, man syntes, der var styr på. Nu er det pludselig læseren, der halter bagefter. Nu er det os, der vil vide mere. Fauth er kommet videre. Det er her, Fauth afslører, hvad det er, der plager ham. Døden. Han er flytter ind i et tårn i hjertet af Fredericia (overalt i digtet bevæger vi os gennem endog meget konkrete geografiske steder, samtidig med at den abstrakte rejse er den væsentligste), og herfra lyder så skriget, hele fortællingen indledes med, et skrig fra (til)værelse(n) med udsigt 360° rundt. Teen er tabt, spildt over Schopenhauers Die Welt als Wille und Vorstellung. Et evigt loop er sat i bevægelse – som livet sat på formel. Elegant og med schwung.

Tak for turen, Fauth!

Kan en anmelder takke forfatteren for den bog, han skal anmelde? Ja, selvfølgelig kan han det, og det gør jeg så. Jeg har anmeldt Søren R. Fauths tre seneste digtsamlinger, og den forrige var jeg mere lunken ved, for jeg ved hvad han kan, når han lukker op, og det har han gjort med Moloch! Som jeg skrev tidligere i anmeldelsen, er Fauth måske ude ved kanten af sin metode, det ved ingen, men det her er fandens flot og gennemført. Vreden, gudinde... Moloch er et moderne stykke episk digtning, indimellem som et ugeblads værste sladder, og indimellem eksistentielt desperat ud over alle kanter (og broer), men det er det, der står mellem linjerne, der får det til at virke, til at gnistre. Det er som at lytte til en god ven fortælle om sit raseri en sen aften på verandaen, men det er også en ansøgning om igen at få lov til at være vild med verden, med virkeligheden, med sproget og med alt det vidunderlige livet er, inden det ikke er, og hvis jeg må være så fri at bedømme den ansøgning; jo, livet er dit. Skriv det både med og på den store klinge!

Indsendt af [Jakob Brønnum](#)

Ingen kommentarer:

Tilføj en kommentar

 Kommenter som: connyta (Gooç ▼

Underret mig

[Nyere indlæg](#)

[Startside](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)